

SCÉNÁŘ K AUDIOREPORTÁŽI

Je 25.března 10.20, nacházíme se Na Samotech 6 v Brně Líšni a děláme rozhovor s paní Marií Knechtovou.

Narodila jsem se 25. března 1946. Čili je mně 73 let.

Už jako malá se učila šít kroje a šije je dodnes.

V roce 1968, když přijely tanky, jsem pracovala v Zetoru a byl to šok – všichni chlapi z „Ótésky“ – to je Obchodně-technická služba – to byli lidi, kteří se pohybovali po světě a prodávali Zetory, uměli jazyky – vystartovali ven a šli na silnic a dál, aby uviděli nebo se setkali s těma Rusama před fabrikou – tam byl někdo zastřelenej, nějaký chlapec, ti jeli vodněkud z Ochoze, nebo co, a tam někoho zastřelili. Ale mně se to týkalo tak (to byly šílený věci), že já jsem se osmadvacátého září vdávala, já jsem měla přesně před svatbou. Čili já jsem letěla z fabriky dom, naša mamka samozřejmě prala. Já říkám: „Prosimtě, nech všeho, dem nakupovat.“ Lidi oblíhali obchody. Já říkám: „Pojď, musíme nakoupit – mouku, cukr, co pude, co dostanem.“ Tak jsme letěly do obchodu a musely jsme udělat nějaký zásoby, protože čtrnáct dní před svatbou už se peče, to jsme všechno dělali doma. To nebyly citrony třeba- to jsme nemohly třeba sehnat citrony nebo různý věci, no. Potom všechno se vykupovalo, cíchy, ručníky, prostě zboží. A měli jsme svatbu, považte, ve Křtinách. Já jsem měla hrůzu z toho – museli jsme objednat autobus – aby nejelo iks aut, abychom se do těch Křtin, ve zdraví, a zpátky dostali. No vyšlo to, vyšlo to, bylo to dobrý.

Během komunistického režimu založila potají kapelu.

Po pádu komunistického režimu začala se svým tanečním souborem jezdit do ciziny.

Největší úspěch pro ni byl, když zpívala v brněnské filharmonii.

No a potom teda vznikaly všelijaký ty shromáždění a manifestace v tom Brně na náměstích toho bylo hodně - študáci a to, všelijaký ty letáky, tak potom zastřelili tu Danu Muzikářovou – to byly letákama voplepený ty výklady, výlohy. Ale já jsem osobně žádný tanky, žádný Rusy neviděla, já jsem se tomu vyhýbala, protože já jsem měla starost, já jsem měla svatbu.

Nejvíce pyšná je na svůj sbor a na založení Líšňáčku.

Líšeň – to je naša Praha, bez ní Líšňák nebode, de von by se v světě cétil jako ryba ve vode. A co je v Líšni nejhezčího? No líšeňský děvčata. Tváře majó bacolatý a srdíčko za zlata. Všecke Líšňačke, to só fešačke, Líšni slávo dělajó, deť vone v šenko aj na renko hobó všecko vehrajó.